

Султанбек ӨТӘМБЕТОВ

**ТЕҢИЗ ТОЛҚЫНЫНДАЙ
ТЕРБЕЛЕР ДҮНЬЯ**

(ҚОСЫҚЛАР ТОПЛАМЫ)

**Некис-2009
«Қарақалпақстан»**

Султанбек ӨТӘМЕЕТОВ

*Теңиз толқынындай тербелер дүнья, Қосықлар
Нөкіс, «Қарақалпақстан», 2009-жыл, бет*

ISBN-S-8272-1894-4

© «Қарақалпақстан» баспасы, 2009

ТЕҢИЗ ТОЛҚЫНЫНДАЙ ТЕРБЕЛЕР ДҮНЬЯ

Алтын гербимизге қондырып қумай,
Фәрезсиз заманға жол берген дүнья.
Туран топырағына ендирип шырай,
Ана бесик болып тербелген дүнья.

Хешким де дүньяда бийәрман болмас,
Өмир ләззетине мийири қанбас.
Бәршенин басына бахыт қус қонбас,
Теңиз толқынындай тербелер дүнья.

Ығбал гербишлерин дүзиў өргеисиз,
Адамларға ийман-инсап бергеисиз.
Дәрьяға нәўпир суў болып келгеисиз,
Ақ тал шақасындай тербелген дүнья.

Кимгедур ақыл хәм парасат берип,
Кимгедур дойнақлы қаназат берип,
Ал, бизге сарқылмас йош, илхам берип,
Мудам мәўиж урып турарсаң, дүнья!

ОЙЛАЙМАН ЖАНЫМ (Ережел Сейтимов намасы)

Қарамық көзлерің от, ушқын шашып,
Кеўлимде мухаббат есигин ашып,
Тағы кеткениң не жырақлап, қашып?
Мудамы мен сени ойлайман, жаным.

Уйқысыз өткерип талай түнимди,
Кеўилсиз кеширдим қанша күнимди,
Сезбедин сен хасла жүрек сырымды,
Сонда да мен сени ойлайман, жаным.

Бәркулла касында болыў әрманым,
Есинде ме талай ойға талғаным?
Ашығынды не күйлерге салмадың,
Бәрхама мен сени ойлайман, жаным.

Умытна деп мени хешкашан, ярым,
Еле күтиўдемен о, ахыў-зарым.
Кең шәмензардағы мәхийтабаным,
Бир өмир мен сени ойлайман, жаным.

МУХАББАТ

Арыўлар сайлап сүйдирип,
Ләбиме ләбин тийдирип,
Ышкында бизди күйдирип,
Ойландырған мухаббат.

Ышкыға ахыў-зар етип,
Ушырассақ бийхал етип,
Шешен тиллерди дал етип,
Байлап кеткен мухаббат.

Еликтирген куба ғазын,
Ат көтермес арыў назын,
Жүректин ең нәзик тарын,
Шертп кеткен мухаббат.

Сезимлер кетер босасып,
Жасамақ мүшкіл посасыз,
Инсан өмиринде бахасыз,
Бийбаха байлық мухаббат.

ДҮНЬЯ

Кеўлимде мыңсан әрманым,
Бойымда қуўат, дәрманым.
Өзин деп қанша толғандым,
Әрманларым шексиз дүнья.

Гейбиреўден мийрим кетти,
Жәбири онын жаннан өтти.
Турмыс базда қапа етти,
Бизден сон да қалар дүнья.

Өте берер өмир әсте,
Биреў сап-саў, биреў кәсте.
Ғәрип-кәсер мудар пәсте,
Әрман менен өтер дүнья.

Берген екен, алған екен,
Көз торпаққа толған екен.
Бир бөлеги ялған екен,
Бири кем әрманий дүнья.

Тәғдир неге қатал бунша?
Көп гүл солды ашпай ғумша.
Тахир-Зухралар қанша,
Әрман менен өткен, дүнья.

Бул пәнийдин себи жоқдур,
Әрманның хеш шеги жоқдур.
Көз көргеннің көби жоқдур,
Бири кем арзыўлы дүнья.

БИР ОПАЛЫ ЯР КЕРЕКДУР

Сайраған бир бүлбил янлы,
Шийрин сөзли, серли, анлы.
Хеш муңайтпас сүйген ярды,
Маған опалы яр керек.

Күлки үйирген жанағын,
Хош келипсиз дер қонағын.
Сыйларлық досыў-яранын,
Мәхийтабан бир яр керек.

Дүнья-байлык куўып кетпес,
Ашкөзлик, наданлык етпес.
Жүзиме хеш карсы келмес,
Инсаплы бир яр керекдур.

Кеўилимди ала билсе,
Сүйиклим деп ойнап-кулсе,
Алдымда шадланып жүрсе,
Усындай бир яр керекдур.

АНАЖАН

Илхам алып сенлик төзимнен,
Қосық жазып йошлы сезимнен,
Кең жәхәнди көрдим көзиннен,
Меҳрийбаным, әзийз анажан.

Бул дүньяның Сиз де бир гүли,
Мийрим толы көзиниз нуры,
Султанбектин саркылмас жыры,
Меҳрийбаным, әзийз анажан.

Бесигимди тербеген өзин,
Нәсиятдур хәр айтқан сөзин,
Дийдарыңа хеш тоймас көзим,
Меҳрийбаным, әзийз анажан.

Жумыр бастан не саўда өтпес,
Ысық жүзиң есимнен кетпес,
Өзинизге хешким де жетпес,
Меҳрийбаным, әзийз анажан.

УЛЫМ, СЕН ҚАЙТЫП КЕЛМЕДИҢ...

*(Аўған жеринде набыт болған жаўынгер-интернационалист
перзентине әкесиниң айтқаны)*

Гүл өмириң зая етип,
Таў жырасын сая етип,

Сен Аўғанда хызмет етип,
Улым, сен қайтып келмедин,
Не болды?.. Сөзлеп бермедин!

Уласпады арзыў-әрманым,
Курыды әбден дәрманым,
Жалғыз сүүретин - алғаным,
Улым, сен қайтып келмедин,
Онтоғызында жерледим.

Күйик болып өмирим бойы,
Көре алмай бахытлы тойды,
Тәғдир не бир азапка қойды,
Улым, сен қайтып келмедин,
Я өзиңнен ақлык сүймедим...

Манлайыма сыймай сен кеттин,
Жүрегимди мың тилким еттин,
Қай мәнзилден хатлар жөнеттин,
Хатың келди, өзиң келмедин,
Дийдарынды қайтып көрмедим.

«АНАЖАН»

(«Мехрибанлық үйи»ндеги бир бала тилинен)

Балалар үйине мен болып «саўға»,
Қайтып оралмадын кеткендей жаўға,
Тилим бармас анам дейип атаўға,
Соншелли тасбаўырмедин, «анажан».

Тири жетим етип мендей улыңды,
Қайларға елтенсең кәрўан жүгинди?
Қаршадайын жүрек-баўрым тилинди,
Тәкаббырлық тонын кийген, «анажан».

Хешгәп, тири болсам жетермен камал,
Түбинде «перзентин» өз бахтын табар,
Сонда тилиң сениң гүрмелмей қалар,
«Улым» деп айтыўға, билсең, «анажан».

КЕЛИНШЕК

Толысып, енип сымбатқа,
Кенелип мехир, ыкласқа.
Бөленип аппак липасқа,
Елиме келер келиншек.

Назы менен кәдем басып,
Ашык кеўли толып-тасып.
Шанарақтың көркин ашып,
Кәдем қояр жас келиншек.

Әрман еткен күнлери бул,
Жүзлеринен шашылар нур.
Гөззаллыққа малынып тур,
Айдай арыў жас келиншек.

Кеўлиң толар жәўланына,
Жарасықдур дәўраныма,
Гөззал өмир бағларына,
Кәдем қояр жас келиншек.

ЯРАЛҒАН ДҮНЬЯ

Тәғдир басқа не күнлерди салмады,
Қасла ғам-тәшүишсиз күним болмады,
Бул дүнья ялғаны сирә қалмады,
Әуел бастан солай жаралған дүнья.

Заман хәммеге тең күлип бақпады,
Кимдур өз ярына жүзик такпады,
Бай қызына ғәрийп улы жақпады,
Әуел бастан солай жаралған дүнья.

Қанша ашықларды дәртлерге салған,
Қаншасы айралық намасын шалған,
Қақтан басқасының бәриси ялған,
Бири кемис болып жаралған дүнья.

Бул пәнийден хәмме кетемиз бир күн,
Мәңгиликке хасла жетпейди курбың,
Гөззаллар тусымнан өтсе сан дүркиң,
Мени гирияң еттиң ялғаншы дүнья.

ТОЙЛАРЫ КӨП ХАЛҚЫМНЫҢ

Бул бахытлы заманда,
Ертениме талпындым.
Аўыл менен қаламда,
Тойлары көп халқымның.

Саз-сәўбети жанлайды,
Жаслар йошып ойнайды.
Көрип көзиң тоймайды,
Кеўили кең халқымның.

Той үстине той болсын,
Жаксы нийет, ой болсын.
Қоналқасы қой болсын,
Миймандос бул халқымның.

Ул қондырыў уяға,
Қыз узатыў қыяға,
Әрманыдур зыяда,
Қарақалпақ халқымның.

УЗАТЫЛЫП АТЫРҒАН ҚАРЫНДАСИМА (*Рано Хожаниязованың, тойынан*)

Журтлардан қыпсалап ай жамалынды,
Кетерде қыймадың анажаныңды,
Дәртлерде қалдырып ағажаныңды,
Өзге шаңараққа кетип барсаң.

Илайым ашылсын бахыт есигиң,
Төринде тербелсин алтын бесигиң,
Хасла үзилмесин хәйийі қосығың,
Өзге босағаға кетип барсаң.

Арзыў-әрманыңның шыңына жетип,
Барлык сынақлардан сүринбей өтiп,
Ғам-дәрт қабырғанды биримлеп сөтiп,
Мамық уянды сен қыймай барасан.

Барған босағаға суўдай сингейсен,
Жуптың менен шадлы дәўран сүргейсен,
Аллам, өмир берiп жүзге киргейсен,
Бизге хош аллияр айтып барасан.

СЕЗБЕЙДИ

Дүньяға ким келип, кимлер кетпеген,
Хәм қаншасы әрманына жетпеген.
Қыздай кимниң оған ышқы кетпеген,
Бул әрманлы дүнья оны сезбейди.

Инсан көзи тоймай кеткен бул дүнья,
Қаншаның басына жеткен бул дүнья.
Сол ушын дер екен бири кем дүнья,
Кеўилдеги қат-қат дәртти сезбейди.

Мал-дүньяға тоятуғын көз бар ма?
Ата-бабалардан қалған сөз бар ма?
Ким ашық болмаған арзыўлы ярға,
Дүнья ашықлардың кеўлин сезбейди.

Бәршениң кеўлинен шығалмас дүнья,
Адамлардың дәртиң уғалмас дүнья,
Бийталантқа талант бералмас дүнья,
Султанбектиң султанлығын сезбейди.

ЖАСЛЫҒЫМ

(Кәрамат Жалалов намасы)

Ессиз шағларымның жанған шырағы,
Бул күнлер айланып келер ме тағы?

Жаслық күнлерімнің жайнаған бағы,
Бийғам балалығым, шоқлық жаслығым.

Әтирапта әлұан гүлдер доланған,
Соны көріп ышқы, сезім оянған.
Сол гүлдердей түрлі түске боялған,
Бийғам балалығым, гөззал жаслығым.

Бұл күндерді ұмытпастан еслермен,
Яр-досыма көзім қыймай хош дермен.
Кеуілімнің бағын қайта гез дермен,
Бийғам балалығым, гөззал жаслығым.

Журтлар ынтығысып қарасар саған,
Тасқын қуанышлар жарасар саған.
Шын ашық кеуілдер таласар саған,
Бийғам балалығым, гөззал жаслығым.

Кеуілімде дүньяның мың бір жылдасы,
Ашықтың мың түрлі шуғласы-назы.
Бұл кең кеуілімнің бәхәри-жазы,
Бийғам балалығым, гөззал жаслығым.

Ышқы-мухаббатқа толып-тасасаң,
Назлы ырғатылып кәдем басасаң.
Менің қушағымда мәңги жасарсаң,
Бийғам балалығым, гөззал жаслығым.

АНАЖАНЫМ, СИЗ КЕЛМЕЙСИЗ

Жолларыңа бағып көзім,
Солғын тартар кем-кем жүзім.
Қанша жапа шектім өзім,
Анажаным, сиз келмейсіз.

Балалар үйі болып пана,
Ғамқор маған ата-ана.

Улым дейип жалғыз гана,
Анажаным, хеш келмейсиз.

Уйкысыз кешер гей түнлер,
Әкем кайда? Кимлер билер?
Бул өмирде болмас нелер,
Анажаным, сиз келмейсиз.

Ада болмас көз жасларым,
Неге дәртли бул жас жаным?
Мени кайларға тасладың?
Анажаным, сиз келмейсиз.

Бир басымда саўда түрли...
Сизди шайтан жолдан урды.
Отқа таслап мендей улды,
Анажаным, неге келмейсиз?!

БИЗИҢ ЕЛДИҢ ҚЫЗЛАРЫ БАР

Гүл-гүл дөнген жүзлери ай,
Иймек қаслары мысал жай.
Ләйли, Шийрин, Зухрадай,
Бизиң елдин қызлары бар.

Сүмбил шашлы, кыйқаш қаслы,
Жуп сырғасы маржан таслы,
Хош әдепли, жилўа-назлы,
Бизиң елдин қызлары бар.

Мегзейтуғын серхош қуска,
Көзи қумай, бели қыпша,
Аркаў болған «Қырық қыз»ға,
Бизиң елдин қызлары бар.

СЕНИ САҒЫНЫП

Гезсем деймен кеўлиннің бағын,
Сап ышкыдан тумар тағынып.
Сени ойлап атар хәр таңым,
Сүйикли яр сени сағынып.

Мухаббат бул мәзи сағым ба?
Бул не халат, шеккен ахым ба?
Ада болдым ышқы дағында,
Сүйикли яр сени сағынып.

Жапырақтай саўлар күнлерим...
Жол қарағлап өтер түнлерим.
Талай ақшам кирпик илмедим,
Сүйикли яр сени сағынып.

Жүргеннен соң алыста жырақ,
Аўхалынды самалдан сорап.
Телмирермен жолыңа қарап,
Сүйикли яр сени сағынып.

БАБАЛАРЫМ

Әййемнин даныш-данасы,
Озық ой-өрис, санасы,
Қара үй болып панасы,
Өмир сүрген бабаларым.

Жасаған кемтар заманда,
Арал теңизи таманда,
Дәрьяға жылым салғанда,
Дәрман тапқан бабаларым.

Өткен иске салаўат,
Бәрине көнген адамзат,
Минерге болмай жүйрик ат,
Әрман еткен бабаларым.

Нәсияттын бәрин айтып,
Каракөзлерди мунайтып,
Дүньяға хеш келмес кайтып,
Кеткен ата-бабаларым.

ЯР БОЛАЙЫН

(Бахадыр Кәдиримбетов намасы)

Бағларында гүл болайын,
Егер, ярым, бүлбил болсаң.
Мен Бахадыр, сен Гүлайым,
Жолларыңа нур болайын.

Хош көрсеңиз бахтың болып,
Сап ышқында тахтың болып,
Қыя бақсаң ұақтың болып,
Кәдемиңе нур болайын.

Еки көзим жалғыз сенде,
Ашық болған тек бир мен бе?
Тәнха өзин жүрегімде,
Бир өмирге яр болайын.

Шадланысып ойнап-күлсек,
Қол усласып бирге жүрсек,
Хәм бийәрман дәўран сүрсек,
Бир өмирге яр болайын.

Гүл төселмиш жолларына,
Жүзик тақсам колларына,
Мың бар шүкир яр, барына,
Мен өзиңе яр болайын.

ҚАРАҚАЛПАҚСТАН

Ана-жер топырағы алтыннан қымбат,
Қызларыңа Аллаһ берген сын-сымбат,
Жигитке жарасар бедеу, қаназат,
Ата мекенімсан, Қарақалпақстан.

«Алпамыс», «Едиге» дәстаны болып,
Қаратау кәнінен байлығы өніп,
Әжинияз, Бердақтың қосығы болып,
Дүньяға танылған Қарақалпақстан.

Арал менен Әмиу толып-тасқанда,
Лала қызғалдақлар гүмша ашқанда,
Алтын қуяш көктен шуғла шашқанда,
Жайнап-жаснарсан сен, Қарақалпақстан.

ЖИГИТ-ҚЫЗЛАР

Бирің гүлсіз, бири бүлбил,
Бирің айсыз, бириңіз нур,
Қуяш көкте жарқырап тур,
Ойнап-күлің жигит-қызлар.

Жаслық дәуір бастан өткен,
Жүреклерди жақын еткен,
Әрман шыңларына жеткен,
Бұл бахытлы жигит-қызлар.

- Әмир сүрің палдан татлы,
Бирің жаяу, бириң атлы,
Сокпақлар бар шенгел-шатлы,
Серли болың жигит-қызлар.

Жаслар жаны сезімталлы,
Доссызлар сиз шийрин жанлы,
Бир-бириңе серли, анлы,
Болып жасаң жигит-қызлар.

Бирин патша, бириң үәзир,
Муҳаббатта болмас хәзил,
Жолларыңыз узақ мәнзил,
Бул дәүирде жигит-кызлар.

УСТАЗЫМ

(Оразбай аға Сәтбаевтың 50 жыллығына арналады)

Жигитлик тахтына минбеген ким бар,
Жыл артынан зуўлап өтеди жыллар,
Косықларың мегзәр кызларга дилбар,
Оның кардарлары сан мың, устазым.

Дәрья киби толып-тасқайсыз деймиз,
Тансық гүлдей зейин ашқайсыз деймиз,
Уллылардың жолын басқайсыз деймиз,
Туйғылардан тулпар минген, устазым.

«Ай сығалап», ашылғанда ығбалың,
«Дөңбекшиген дүнья» туткандай бағың,
«Тырналар» сап таргып, таўлар алабың,
Және бийиклеткей деймен, устазым.

КЕЛИН-КҮЙЕҰ

Өзлериндур елдин сәни,
Сөзлеринде бардур мәни,
Муҳаббаттың терең кәни,
Кәлбинизде келин-күйеу.

Муҳаббатқа болың садык,
Бир-биринди сүйсен анык,
Мәңгиликке бирге калып,
Бахытлы бол келин-күйеу.

Ләйли-Мәжнүн киби сүйип,
Бахыт қусы сизге ийип,
Сап ышқыда жанып-күйип,
Дәўран сүриң келин-күйеу.

Уллы болыў әрманыңыз,
Кыз бала да дәрманыңыз,
Женил көшкәй кәрўаныңыз,
Жайнап-жаснаң келин-күйеў.

Мудам болсын бахыт тойлар,
Иске асын нийет, ойлар,
Алда үлкен бийик шынлар,
Талпынасыз келин-күйеў.

НӨКИСИМ

(Курал Бердақов намасы)

Келбетиңе кеўил берип карасам,
Сәнемдей саўлатлы гөззал қаласаң,
Даралар ишинде сен бир дарасаң,
Лалазарға айланғансаң Нөкисим.

Киндик қаным тамған нурлы бостаным,
Ада болмас қосығым хәм дәстаным,
Бәрха жарқырағай ашық аспаның,
Туўып өскен гөззал қалам Нөкисим.

Өтмишинди толып-тасып жырласам,
Тәрийпинди қосық пенен сырласам,
Қыялымды илхам болып урларсаң,
Ойнап өскен бағы-бостан Нөкисим.

САҒЫНЫШ

(Әкем Өтәмбет улы Бердибектиң естелигине)

Бийик асқарымыз едиң мудама,
Сиз бенен кеткендей үйимиз сәни,
Елиў сегизинде қыйылған жаны,
Қәдирдан әкежан, сизди сағындым.

Бар еди елде өз хұрмет-иззәтиң,
Халыққа көп сиңген қалыс хызметин,

Он үш жас гезимде дүньядан өттиң,
Кәдирдан әкежан, сизди сағындым.

Қалай жазбайын мен косықлар зарлы,
Тәғдир ерте үзди сиз шерткен тарды,
Қудай көп көрипти өзіндей нарды,
Кәдирданым әкем, сизди сағындым.

Ақлык сүймедим деп хеш тил қатпайсыз,
Я улым деп келип ақыл айтпайсыз,
Енди сиз хешқашан изге қайтпайсыз,
Кәдирдан әкежан, сизди сағындым.

Қанша жыл зымырап өтті арадан,
Айра түстим және қанша жорадан,
Сүүретине бағып ойға таламан,
Әкежаным, еслеп жүдә сағындым.

Тастан қатты бул бас бәрине көнер,
«Жазмыштан озмыш жоқ»... болмайды нелер,
Өмир - устаз, турмыс сабағын берер,
Әке, сизди жүдә-жүдә сағындым.

ӘЖИНИЯЗ БАБАМ

Хаслы қарақалпақ, шығысы қыят,
Шайырлық зибаны бәршеден зыят,
Қосықларын оқып, қанбайды тоят,
Ағып турған дәрья Әжинияз бабам.

Не жазса да көзи көргенін жазған,
Қосық бостанында төгилип йошқан,
Дизген бәйитлери тиллерде дәстан,
Шайырлар султаны Әжинияз бабам.

Бозатаудан кетерінде бас алып,
Қолға қәлем, көзлерине яш алып,

Зар әйлеп, бийпаян дүньяға налып,
Жүрек-баұрын тилген Әжинияз бабам.

Хижран гирдабында өмири өтип,
Алпысты көрмей-ақ сум әжел жетип,
«Неге жаратқансаң пығанлы етип?
Деп бағырын сөткен Әжинияз бабам.

АРАЛЫМ

Әрман толы көзлер Әмиўге бағып,
Қуслар әлўидағ дер қанатын қағып,
Нар қамыслар муңлы намасын шалып,
Дузлы шаң уйтқыўда, дәртли Аралым.

Ақбас толқын қайта толып-тасар ма?
Жарға урып алтын көбик шашар ма?
Қумлы тәбиятың зейин ашар ма?
Ертекке айланған аңыз Аралым.

Ығбал гәхи сақпан, гәхи палақпан,
Кәрўанға мегзермиз шөллерде батқан,
Қаншалар зар әйлеп көшти елаттан,
Бәри де қыймасым еди, Аралым.

Посқан қарақалпақ және посар ма?
Осылған өкпесин және осар ма?
Арбам бар, өгизим жоқдур қосарға,
Көзим қарашығы болған Аралым.

КЕЛ ЖАНЫМА, ҚАЙЛАРДАСАҢ?

Ышқы толы кеўилим-бағым,
Жүрегимде есилер ағым,
Қыпша бел, күйгелек көз ярым,
Кел жаныма, қайлардасан яр?

Умытылмас гезлескен күнлер,
Умытылмас сол татлы демлер,
Кеўилимде кулпырар гүллер,
Кел жаныма, қайлардасан яр?

Көз алдымда айдай жүзиниз,
Қыя баккан қумай көзиниз,
Жүрегимде ышқы сөзиниз,
Кел жаныма, қайлардасан яр?

БОЛМАДЫ

Мени мухаббат дәрти,
Не күнлерге салмады.
Сүйген ярым үәдеси,
Бир күншелли болмады.

Жандым арзыў-әрманда,
Ышқы деген жалған ба?
Сүйсем менде не айып,
Яки кеўлиң қалған ба?

Әрманларым пуш болды,
Қолдан ушқан қус болды.
Мәгар бәри түс болды,
Жүрегимди дағладың.

Үмитлерим бийнесип,
Кеттиң бе меннен безип?
Кеўил гүлимди езип,
Не уттың, ялғаншы яр?

Енди бәри әрмандур,
Үәделери ялған яр.
Сүйсем менде не айып,
Қәлбиме дәрт салған яр?

НӨКИС ҚАЛАМ

Кәдем қойған ата-бабам,
Кәсийетли дияр, кәабам,
Мамық уям, жыллы панам,
Мениң гөззал Нөкис қалам.

Ерке самал желпип есер,
Гүбелек гүлшанды гезер,
Күншығыстың гүли десер,
Мына сизди, Нөкис қалам.

Ығбалың, дәўлетиң ассын,
Әмиўимиз толып-тассын,
Жолларыңа дүрлер шашсын,
Хәр бир инсан Нөкис қалам.

Қосығым хәм жырым өзин,
Тилимдеги айтар сөзим,
Саўлатыңа тоймас көзим,
Ыкласланып бақсам, Нөкис.

Жанлар қолда тилла сазым,
Сайрар Бердақ Әжиниязым,
Қызған сайын қызар бәзим,
Бас шәхәрим Нөкис қалам.

КӘДИРИМДИ БИЛМЕДИҢ

(Памир Байдуллаев намасы)

Ашығым-ең аңсаған,
Ынтық едим мен саған,
Жүрегиме шок салған,
Мухаббатым сен едиң.

Сен қырмызы гүл едиң,
Неге көзге илмедин?

Қәдирымди билмедин,
Муҳаббатым сен өзін.

Аңлағаным, сезгеним,
Күлимлейди көзлерин,
Өзиннен хеш безбедим,
Муҳаббатым сен един.

Мен өзінди яр әйлеп,
Сап ышқымды тар әйлеп,
Барғанымда, хор әйлеп,
Нәзерине илмедин.

Ойлағаным сен өзін,
Ўәде бердиң, келмедин,
Муҳаббатым дер едим,
Қәдирымди билмедин.

ЖАҚСЫЛЫҚҚА ЖОРЫҒАЙСЫЗ

Кеўлимдеги сөзлеринди,
Қарда қалған излеримди,
Ақшам көрген түслеримди,
Жақсылыққа жорғайсыз.

Хатқа салдым бар сырымды,
Төгип салдым мен жырымды,
Даўрығымды, дубиримди,
Жақсылыққа жорығайсыз.

Бул бас бәрине де көнер,
Жаманлық уғымы өлер,
Еле жақсы күнлер келер,
Жақсылыққа жорығайсыз.

Дым ғәлетдур дунья иси,
Шынға айланар гей түси,

Сайрағанда кеуил қусы,
Жақсылыққа жорығайсыз.

Бийтанысқа сырлас болсаң,
Минезине уғрас болсаң,
Узак жолға жолдас болсаң,
Жақсылыққа жорығайсаң.

Быламык сындырса тисиң,
Тәрки әйлер әўмет қусың,
Қарсыз келер болса қысың,
Жақсылыққа жорығайсыз.

АҰЫЛ ҚЫЗЛАРЫ

Уйлығысқан бултлар түнлигин серпип,
Жасыл майсаларды оятса желпип,
Кеуилимнің нәзик тарларын шертип,
Ләззет бағыш әйлер аұыл қызлары.

Қараң дөгerek-лаш не деген көркем,
Қыздай ашылысар майсалар кем-кем.
Хошминайым, жипек минезли еркем,
Шақырың қасына аұыл қызлары.

Жасыл отлақларда аұнаса таушан,
Көзлеримде мениң дұнья рәушан,
Мен де теңиз усап мәуиж уралсам,
Сизге сырлас болып аұыл қызлары.

Айдында жүзгенде шарқ урып өрдек,
Суўға шықса қызлар кийиктей үркек,
Жигитке бедеўден ертлетип жүрдек,
Жүрекке шок салған аұыл қызлары.

АЙ ЖҮЗЛИ ДИЛБАР

Биздей ашығынды өртеп назларың,
Кәлбим сарайына кәдем басканың,
Ышқымның дәптерин өзін ашканың,
Қыялымнан кетпес гүл жүзлі дилбар.

Кәўметің қырмызы гүлге мегзейди,
Жигитлер жәмленсе сени сөзлейди,
Гейбири сыртыңнан бағып гөзлейди,
Көшемнің көркісең ай жүзлі дилбар.

Ләблерің мегзер пал, гәҳиде набат,
Пәруаз әйлер блсаң болайын канат,
Бийғубар кеўлимде кең әлем жарат,
Сен дүнья көркісең ай жүзлі дилбар.

Шолпан жұлдызымсаң, өзінсең барым,
Сен қыя бакпасаң не кешер халым,
Кең кеўлим бағында сиз бирге қалын,
Қызғалдақ гүл яңлы құлпырған дилбар.

ТЕК СЕНИҢ УШЫН

Қәдди-кәўметине бағып, ойланып,
Бағдан гүллер тердим жипсиз байланып,
Ләйлек қуска мегзеп келгил айланып,
Гөззалым, жасайман тәнха сени деп.

Танда қуслар ушса көкте шарқ урып,
Бағымда әлұан гүл турса барқ урып,
Жолыңа қарарман мойнымды бурып,
Гөззалым сени деп, тек сениң ушын.

Теңселген қыз болып камалға жеттін,
Он сегіз бәхәрдің гүлін көгерттін,

Өзинди дилгир боп қаншама кўттим,
Гөззалым сени деп, тек сениң ушын.

Мухаббат нурланған жасыл бағым ғой,
Жүректи өртеген ыссы жалын ғой,
Бішқы әндийшеси көпке мәлим ғой,
Гөззалым, гүл тердим тек сениң ушын.

УМЫТПА ЯРЫМ

Татлы сезимлердин жаңғыртып сазын,
Бирге араладық мухаббат бағын,
Хәр көргенде өртер бууынсыз назын,
Тунғыш кәдеминди умытпа ярым.

Гәхиде урланып сен қыя бактың,
Сонда шашларыңа таң гүлин тақтым,
Көксиме бас қойып, ойларға баттың,
Сол күнлерди хасла умытпа ярым.

Саған арнап ышқы гүллерин тердим,
Сол гүллерге қоса кеулимди бердим,
Сонда әсте ғана «сүйиклим» дедін,
Сол сөзинди хасла умытпа ярым.

Шадлы күнлеримиз бизиң сол болды,
Кеуилимиз таскын шадлыққа толды,
Жаным, бир-биреуден үзбейик колды,
Бул күнлерди хасла умытпа ярым.

ҚАРАҚАЛПАҚТА

Көндур елимизде дәстүр, үрп-әдет,
Қызларына тәндур наз-ийбе, әдет.
Ғошшак жигитлерге бедеу ат мәдет,
Бул әжайып елим қарақалпақта.

Ат өлсе дѐ, лекин кѐде калмайды,
Елимде хѐмийше сазлар жанлайды.
Хош ѐдепли ярды жаным аңлайды,
Жипсиз бенде ѐйлер каракалпакта.

Бѐзим-кешелери сѐўбетли-сазлы,
Ойын ойнар кызлар ийбели-назлы.
Айдын кѐллери бар үйрекли-ғазлы,
Бул ѐжайып дияр каракалпакта.

Атлар шапқыласар бѐйги жолында,
Баксы шағлар тилла сазы колында.
Кѐкмар-ылағы бар тойдың сонында,
Бул ѐжайып дияр каракалпакта.

БИРГЕ БОЛАЙЫК

Гүл төсейик жас жубайлар жолына,
Бахыт қадақларын алсын колына.
Талаплары баса берсин оңына,
Бул бахыт тойында бирге болайык,
Келиң, келин көримлигин алайык.

Дослар, қәне, той бәзимин баслайық,
Қутлы келин келер, нәзер таслайық.
Халқым менен қутлықлап бул жасларды,
Бул бахыт тойында бирге болайық,
Жеңгейлердің көримлигин алайық.

Қууанышка толы күнлер кеуілде,
Атландырып жасларды биз сейилге.
Әмел қылып дәстүр-салтлы өмірге,
Бул бахыт тойын биз бирге тойлайық,
Еки жастың келешегин ойлайық.

Көктен қыйылып баққандай толған ай,
Бул дилбар қыз ғош жигитке жүдә сай.
Қос ашықтың кеуиллери тапты жай,
Ата-ана пәтиясын алайық.

ӘРМАНЫМ

Айдай арыў жүзлери,
Сулыўлыкта таласқан,
Жигитлердин көзлери,
Көрген сайын камасқан.

Шийрин-шекер сөзлери,
Сынғырлайды жағымлы,
Күлимлеген көзлери,
Бийлеп алды жанымды.

Жүзине куп жарасқан,
Нокат-ноқат калы бар,
Мени бийхуш етерлик,
Ләблериниң палы бар.

Мен сол қызға телмирип,
Көзим үзбей бағарман,
Сол гөззалдың ышқында,
Хәм өргенип жанарман.

Онын кеўил бағына,
Сайранлап мен кире алсам,
Әрманым-аў сол мениң,
Жүзлеринен сүйе алсам.

КЕЛМЕДИҢ

Бизлер тез-тез дусласып,
Узақ жыллар досласып,
Жүрсек те қол усласып,
Айра түстик бир-биреўден.

Алдында мен бас урып,
Күтер едим асығып.
Сырларыңды жасырып,
Жүргениңди билмедим.

Сүйгенлиги ялған яр,
Аз-кем кеўлим алған яр,
Жан дүньяда калған яр,
Не себептен келмедин?

Ушырасыўға келмедин,
Узақ күттим, билмедин,
Кеўлим сүйген гүл един,
Ахыў-зарым келмедин.

Өзге биреўге бағып,
Неке жүзигин тағып,
Мени дәртлерге салып,
Кеттиң ярым, келмедин.

ЯДЫНДА МА?

Ийбе менен назлы бағып,
Жүрегиме отлар жағып,
Өзгениң кеўлине шок салып,
Кеттиң ярым, ядында ма?

Арадан ай, жыллар өтип,
Айралыққа нәўбет жетип,
Жолларына дилгир етип,
Күттиргениң ядында ма?

Қалбимдеги жипек тарым,
Өзиң един сүйген ярым,
Қайлардасаң ахыў-зарым,
Берген үәдең ядында ма?

Бирге гезген жаслық бағы,
Жадырап гүл ашты тағы.
Сизге ашық яр кушағы,
Сол бир күнлер ядында ма?

ОПАДАРЫМ СЕН ӨЗИҢ

Жүрегимди күйдирген,
Ашык ярым сен өзиң.
Ләблериннен сүйдирген,
Опарадым, сен өзиң.

Нәзик кеўлине бағып,
Жилек минезинди сездим.
Сиз бенен бағ аралап,
Гүлшанларды көп гездим.

Әрманларым уласар,
Бизге бахыт миясар.
Жаслык мухаббат бағы,
Екеўмизге жарасар.

Кеўилимнин бәхәри,
Тек өзинсең, сүйиклим.
Бул журтларға мәлимдур,
Яр, ышқында күйгеним.

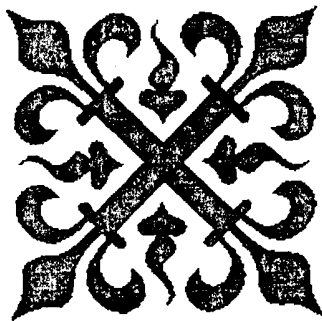
Хақ нийетке жетип биз,
Бирге ойнап-күлейик.
Бул беш күнлик дүньяда,
Шадлы дәўран сүрейик.

МАЗМУНЫ:

1. Тениз толқынындай тербелер дүнья.....	3
2. Ойлайман жаным.....	3
3. Мухаббат.....	4
4. Дүнья.....	4
5. Бир опалы яр керекдур.....	5
6. Анажан.....	6
7. Улым, сен қайтып келмедин.....	6
8. Анажан.....	7
9. Келиншек.....	8
10. Ялған дүнья.....	8
11. Тойлары көп халқымның.....	9
12. Узатылып атырған қарындасыма.....	9
13. Сезбейди.....	10
14. Жаслығым.....	10
15. Анажаным, сиз келмейсиз.....	11
16. Бизиң елдің қызлары бар.....	12
17. Сени сағынып.....	13
18. Бабаларым.....	13
19. Яр болайын.....	14
20. Қарақалпақстан.....	15
21. Жигит-қызлар.....	15
22. Устазым.....	16
23. Келин-күйеу.....	16
24. Нөкисим.....	17
25. Сағыныш.....	17
26. Әжинияз бабам.....	18
27. Аралым.....	19
28. Кел жаным, қайлардасан.....	19
29. Болмады.....	20

30. Нөкис қалам.....	21
31. Қәдиримди билмедин.....	21
32. Жаксылыққа жорығайсыз.....	22
33. Аўыл қызлары.....	23
34. Ай жүзли дилбар.....	24
35. Тек сениң ушын.....	24
36. Умытпа ярым.....	25
37. Қарақалпақта.....	25
38. Бирге болайық.....	26
39. Әрманым.....	27
40. Келмедин.....	27
41. Ядында ма.....	28
42. Опадарым сен өзиң.....	29

Султанбек Өтәмбетов

Теңиз толқынындай тербелер дүнья

«Қарақалпақстан» баспасы
Қарақалпақ тилинде
Нөкис-2009

Редакторы:	<i>Оразбай Сәтбаев</i>
Художниги:	<i>Замира Бердибекова</i>
Тех. редакторы:	<i>Бақадыр Иземетов</i>
Корректоры:	<i>Айжарық Әжеков</i>
Операторы:	<i>Зухра Ембергенова</i>

Териўге берилген ўақты 12.03.2009. Басыўға рухсат етилген ўақты 24.03.2009. Қағаз форматы 84x108, Офсет усылында басылды. Гарнитурасы - «Times». Көлеми 1,0 б/т. Жәми 1000 нускада. Буйыртпа №189. Баҳасы шәртнама бойынша.

ЖШЖ «Типография № 11» Акмангит дарсан кошеси № 23

«Қарақалпақстан» баспасы: 742000, Нөкис қаласы, Қарақалпақстан қашеси, 9.